

SOFÍA MONTENEGRO

Maquinal

30.04 – 07.07.2024

La voluntat del text és acompanyar-te per *Maquinal*, l'exposició de Sofía Montenegro a La Capella. Escriuré aquest text de memòria, sense apunts. Deixant-me endur per les converses, les visites i les trobades amb la Sofía. Per fer-ho, no tinc més remei que imaginar-me com serà aquesta exposició, ja que els temps de producció del text no coincideixen amb els de l'exposició, i tot pot haver canviat des d'aquesta escriptura fins a la teva visita. Això no suposa cap problema.

Entrem a la sala principal de La Capella, en principi no veiem res. En una primera i rapidíssima composició de lloc –inconscient– no ens queda clar el que passa.

De fet, estic segur que tot haurà canviat, ja que en les seves propostes, la forma es genera constantment, a temps real. En realitat, no hi ha res fix.

L'espai es presenta en penombra, llums desendrecats i algun reflex. Ens aturem suaument i comencem a sentir alguna cosa. Els ulls comencen a acostumar-se.

Hi ha moviment continu al voltant i a través de l'espai expositiu, persones que venen i se'n van, llums que modulen la intensitat, sons que ens criden l'atenció. Aquesta proposta ens convida a percebre la realitat des d'un altre lloc, a través d'una mirada atenta.

Algunes finestres estan intervingudes o desvetllades.

Aquest nivell de percepció convida, potser, a alentir una mica el ritme, per dedicar un temps d'atenció a allò que normalment se'ns escapa. Per fer-ho, ens submergim en un conjunt d'escenes, que es van relacionant a través de la mirada, la llum, el so i la nostra capacitat especulativa. Cada escena té una durada d'uns deu minuts, més o menys.

Passejant per l'espai observem que la llum natural es mescla amb el so. Els dos elements provenen de l'exterior. Però sabem que som dins; so i llum són aquí, amb nosaltres, i ens acompanyem mútuament.

No et puc explicar de què van, perquè les escenes canvien constantment: una persona passa amb un gosset vestit, que alhora es creua amb dos nens. De cop s'atura, li ha caigut alguna cosa. El crit d'una gavina a distància. S'acosta un gat... Aquí tenim un punt de vista múltiple, des del qual podem desgranar capes de realitat. Les escenes formen una pel·lícula infinita.

De mica en mica, hi van apareixent noves imatges. Allí, a la llunyania, un reflex ens crida l'atenció. D'on ve tota aquesta llum? La curiositat ens mou per l'espai.

De fet, La Capella és una gran cambra fosca, un espai al qual no venim tant a veure-hi coses, sinó des del qual podem mirar. Des d'aquí, observem els detalls que formen el nostre entorn quan mirem a l'exterior. És una invitació a deixar-se endur, un deixar-se endur com a metodologia de treball. Està molt atenta i reacciona al que passa. No projecta. I com a visitants us proposo fer el mateix, a intentar no projectar la visita: Podem desfer-nos del que esperem veure? Del que esperem que passi?

El canvi de perspectiva i el pas del temps permeten que hi apareguin altres estímuls. Això ha estat sempre aquí? Avui La Capella sembla un espai buit i ple alhora.

La Sofia ens convida a mirar de manera atenta i tranquil·la. A fixar-nos en els detalls com si fóssim una càmera. Una càmera amb memòria pròpia, un inconscient que ens durà necessàriament a interpretar el que veiem de manera diferent.

Pot ser possible, això?

“Desconfio de la realitat”, crec que em va dir un dia. Detalls desapercebuts de cop s'enfoquen i es relacionen entre si. Potser mirar ha de ser això necessàriament, mirar d'una altra manera. Mirar alguna cosa coneguda, quotidiana, l'espai de La Capella, des d'un altre estat. I això és el que fa avui tan emocionant i necessària aquesta exposició: no admet fàcilment representacions generades per tecnologies de la informació, és un aquí i ara radical, amable i suggeridor alhora. Potser aquí no hi ha res per veure, però si per un moment fixem l'atenció, tot és a la vista.

Quina separació hi ha entre el que es veu i el que s'imagina?

Enric Farrés Duran
Equip curatorial de La Capella